

νίκες για την 'Αλήθεια γλυκοτραγουδάει η ψυχή του.
Κείνος μονάχα, που τό ξέρει όλ' αυτά, θα νουώ-
σει τις «Εκατό φωνές» του, και κείνος θα βρει όχι
μονάχα δυνατό, μ'α μ' αληθινό, τό περιήφανο αυτό
τραγουδί :

Και μέ τό ρουμειώτισσα παλληκαρία λύρα
Τά ήρωικά και τό ξερά διαλέγητα, και πήρα
Τή θεία πνοή και άρμάτωσα τό άρωματισμένο στήθος,
και τό τραγουδί πίναξα βροντή πρós χαύνο πλήθος.
Κι όλοι, ένα ξέφνισμα άγριμίων, άντρες και νέοι και γέροι,
Και τών ανήλικων ή όσχη τριγύρω μου βογγούτε,
Κι άπάνω από τό κεφάλι μου άόρατο ένα χέρι,
Κάποιο μεγάλο χέρι μέ βιογούσε.

Α. Π. ΓΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

'Η Δασκάλα: «Κορίτσι, πρέπει πάντα να σεβόμαστε
τη δασκάλα σας...Τό ξέρει; Ήσού, Λενιώ, γιατί πρέπει να μέ
σεβόμαστε;

'Η Λενιώ: Γιά τήν ηλικία σας, κυρία!

— Πρί σέ γνωρίσω, άγάπη μου, — τής ψιθύρισε μέ
τρομουλική από τή συγλυτήση φωνή—πίστευα πώς όλες
οί γυναίκες είναι ψεύτρες. "Αμα όμως καίτα τα καθί-
ρια κι όμορφά σου μάτια, είδα μέσα τους να καυσιφύζε-
ται ή ψυχή σου ή ίδια, πού και γιομάτη μέ απόλυτητα
και ειλικρίνεια!

— Γιώργο μου, — φώναξε κείνη μ' ένθουσιασμό — ή
στιγμή αυτή είναι ή πιο εύτοχημένη που γνωρίζω από
τότε που ό μπαμπάς μέ πήγε στόν όφθαλμογιατρό!..

— Στόν όφθαλμογιατρό!..

— Ναι, άγάπη μου! Πού να τό ξέρεις πώς τό ξερό
μου μάτι είναι γυαλιένιο!..

Τό φαγγάρι κείνη τή στιγμή ξεπατήθηκε από 'να σύ-
γνεφο, κι ό Γιώργος κάθητε τό ντιθάκι και σκέπασε
μέ τίς άπολάμεις του τό μάτι του.

'Η μητέρα (στήν κόρη της που πρόκειται να
τΰς βγάλουν τό δόντι). Κοίταξε, Μαριώ, μή φωνάζεις,
γιατί δε σε ξαναφέρνω δω!..

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ
ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ
'Ιστορικά ένός καινούριου Ρουμανώνα
Πουλιέται 6 φρ. χρ. στό ήδλιτισπωλείο
της «'Εστίας»

μέ τό χαραχτήρα σου τόν διακυντένιο, και τόν
είχες. Φιλία μου ζήτησες μέ τή φροντίδα πούδει-
χνες σέ μένα, και στην έδωσα. 'Αγάπη μου ζή-
τησες και σου τήν άρνήθηκα;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. 'Αλλοίμονο, τέτιο πρξμχ δε
ζητιέται, μά και δέν τό χρειαζόμουνα... Κείνο που
ζητούσκα από σένα είτανε να μπορώ να σάγκω.
Και τώρα, κι αυτό μου τό στέρησες;

Η ΧΑΡΗ. Σου τό στέρησα; Και γιατί... Τί
σου στέρησα, δέν καταλαβαίνω. (Σηκώνεται άπάνω).
'Επειδή χάρισα τήν τρανταφυλιά στόν Κωστή;
(Ζυγώνει στην τρανταφυλιά, τήνε ξεριζώνει μέ
βιά, και τήνε πετάει). Νά, τήνε χαρίζω τώρα και
στό θάνατο!.. Σπουδαίο, βλέπεις, κι αυτό, σπου-
δαίο!.. Γιά ένα παλιολούλοδο!..

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Μά γώ δε ζήτησα να μου χα-
ρίσεις τίποτα... ούτε τήν τρανταφυλιά σου, ούτε
τήν άγάπη σου, για ναχεις δικαίωμα να παίξεις
μαζί μου, καθώς παίζεις με τότους άλλους ψευτα-
θρώπους που σε ταϊγουρίζουνε... Μία τρανταφυλιά...
Μία τρανταφυλιά!..

Η ΧΑΡΗ. Μία πεθαμένη, πες, τρανταφυλιά!..

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ναι, πεθαμένη, μά που πρό-
φταρε, πριν πεθάνει, να χύσει, σαν τήν όχιά, τό
φαρμάκι της...

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιά τήν 'Ελλάδα Δρ. 10.—Γιά τό 'Εξω-
τερικό φρ. 10
20 λεφτά τό φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΗΤΑΙ: Στα κισκόκια της ήλατείας
Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οί-
κονομικών, Σταθμού Τηλεγραφουμ ('Ο-
φθαλμοιατρείο) Σταθμού ύπουργείου Σιδηρο-
δρόμου ('Ομόνοια)στό καπνοπωλείο Σαρρή
'Ηλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια), στο
βιβλιοπωλείο «'Εστία» Γ. Κολάρου.

'Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ'
είναι ένός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΟΙ „ΑΘΗΝΕΣ“

τού κ. Πάπα δολοφονήσανε τήν Τρίτη βράδι τόν
Μέγα Δούκα Σέργιο. 'Η δολοφονία έγινε με παρά-
τημα — σ'α να λέμε, με κάμα ή με ρεβόλβερ—και ό
φρόνος αυτός, ό λίγο ή πολύ πενταρολογικός, πρέπει
να περάσει δικαιοδικαία στό βδομαδιάτικο φου-
πάζαρό μας.

'Ο Θεός να βάλει τό χέρι του, κι ό άδικόσκοτω-
μένος Δούκας νάναι τό πρώτο και τό τελευταίο θύμα
τών έφημερίδων μας. Γιατί τό κακό δε θα σταμα-
τήσει ίσια με δω. Θα πάει δρόμο, καθώς συμβά-
νει πάντοτε. Πολλοί Μ. Δούκες θα σκοτωθουνε,
πολλοί Πρίγκιπες θα κρεματουδνε και πολλά πωρω-
τήματα τών έφημερίδων θα πουληθουνε. Και γιατί
όχι; Πούος ζητάει ποτέ λόγο γ' αυτές τις άδιάντρο-

πες φευτιές; 'Η Δικαιοσύνη δέν ανακατεύεται, κι ό
Ρωμύς ευχαριστιέται να γελιέται. Γιατί, βρή άδερφέ,
να αή γράφουν και δω τόια φευτιάκια: 'Εφημερι-
δες είναι, ματές, δέν είναι 'Εδαγγέλια! Και σ'α
ήτοτερα, πώς άλλως θα καταφέροντε τόν κόσμο να
τις άγοράζει;

Τίτια τάκοει κανένα; κίττε όθρα και σιγνή, και
χωρίς να θέλει σκέφτεται πώς μια κοιωνία τόν βρι-
σκει τόσο εύκολα δικαιολογίες για τήν φευτιά, είναι
φευτική κοιωνία και δέν άξίζει τόν κόπο να τήνε
σκολιάζει κανείς, άκόμα και σ'α χειρότερα.

Σ' όποιον άλλο μέρος τού κόσμου, έξόν από δω,
οί «'Αθήνες» τήν άλλη μέρα της άδιάντροπης φευ-
τιάς τους, δε θα πουλούσανε ούτε μισό φύλλο 'Εδώ
δέν είναι κινδύλου παράζετο τ'αλλήσο και ή κωλοφο-
ρία τους, γιατί πολλοί θα τις άγοράζανε να δούνε
πώς θα μιλούσαν τήν φευτιά τους. Κι άρ τήνε πιά-
λωσαν με τέχνη, δε θα είχαν για τίποτα ή τις ποίτες;
Γενά σου και μια χαρά τα κιάτρεςες!

Σοδνα όμω; ένα πορτακιάν ή Ρωμύς αεροκάς
φορές πού α κάνει να τού ασχολήσ; και τό μεγα-
λύτερο φουζιμό του. Σ'άν διάβαζε τήν σκευωμένη
βδομάδα στη μια φημερίδα πώς ό Τούρος ρόζοκε-
ται στο Ήλλάκι τού Πέτεροζωφ, στην άλλη πώς έ-
φυγε από τήν Μόσκα, στην τρίτη πώς είναι κρημμέ-
νος στη Λεβάδεια και στην τέτοση, πώς πήγε να-
τιμώσει τόν Κοροπάτιν — ε'δωσες όλες α ή θ εν-
τ ι κ ε ς. άπό έ π ί σ η μ η η τηλεγραφώματα! — ξέρετε
κι σκεφτείτε ή κάθε Ρωμύς άναγνώστης; Αυτό έδω
πύθ θα τό σκεφτήκατε και λόγος σας;

— Οι έφημερίδες μας θάναι ποικιλήμενες στη
Ρωσική Κυβέρνηση και κρύβουνε αίτιδες τόν
Τούσο για να ζαλλίζουνε τούς επαναστάτες!..

ΛΕΥΤΕΡΟ

άρθο του κ. Ψυχάρη, μεγέλο κι αυτό σαν τήν άξέχα-
στη κριτική για τό Σοφί, δε δημοσιέψουμε στο φύλλο
της άλλης Κυριακής; (1) τίτλος του: «'Ενωση
θα πη δύναμη» και ή εκμασία του μεγέλη, πολύ
μεγέλη. 'Ο κ. Ψυχάρης στο άρθρο του αυτό ρήχνει
κάτω τα προσωπικά και συφωνεί όσους τότε πει-
ράζανε. 'Αντι να τούς πλερώσει με τήν ίδια μονέδα
τώρα, τούς φιλεί άδερφικά και τούς προσκαλεί να
ένωθουνε όλοι και να τραβήξουνε μπροστά για τόν
μεγέλο και ίερό άγώνα μας.

Μεκάρι τό παραδειγμα του να τό μιμήθουνε

Η ΧΑΡΗ (γλυκά). 'Ακουσε, Λάμπρο...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (άδιάφορα). 'Ακούω... Λέγε...

Η ΧΑΡΗ (καταζώντας τονε καθίσματα). Τέτιο
άγάπη πού έχεις...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Πού είχα... Πέθανε κι αυτό
πικ σαν τή τρανταφυλιά σου...

Η ΧΑΡΗ (ήθουχα, ψυχρά κι ατή). Καλα...
Πέθανε. Μά τέτιο άγάπη μεγέλη για να πεθάνει
χρειάζεται και μεγέλη άφορη... Και γώ ψάχνω,
ψάχνω τόση ώρα, κι ούτε τό παραμικρό δε βλέπω...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Τι να δεις; Δέν είναι τίποτα...
'Ο,τι γίνεται στα κατάβαθα της ψυχής, ποιος
μπορεί να τό δει και να τό ξηγήσει; Κείνο που
ζούσε στην ψυχή μου, χρόνια και χρόνια τώρα, δέν
τό είδες ζωντανό, για να μπορέσεις να τό ιδείς;
και πεθαμένο σήμερα. Δι βλέπεις τήν παραμικρή
άφορη, λές. Μά τήνε βλέπω γώ. Είναι ή ψευτιά.
Η ΧΑΡΗ. Δι σε καταλαβαίνω.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Πού να μέ καταλαβεις! 'Αν
αυτά που σου λέω τ'αλλες στην 'Αντρέα, με τ'α
ίδια, τα λόγια σου, θα σ' άπαντούσε; Δι σε κα-
ταλαβαίνω!

Η ΧΑΡΗ. Ευχαριστώ... 'Ισια με τόν 'Αντρέα...
Μά τότε παίρνεις κι αυτόνε γ' άνθρωπο;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Γι' άνθρωπο και δυνατόνε μά-

λιστα, άφού μπορεί και τραβάει κι άλλους στο
νερά του... Μά δε σ'αίς; Νόμος φυσικός κι αυτός.
'Οντας ζει κανένας νότα μερκ με τήν ψευτιά,
πώς θα μπορέσει να κοιτάσει τό αίμα του άγνό
κι άκόλιντο από τό σπέρμα της. Δι φαρμακώνουν
μοναχά τα ταπια κουφάρια φαρμακώνουνε κ' οι
σάπια; ψυχες; μολύνουνε κι αυτές τόν άγέρκ σ'α μέ-
νου άθαφτες!..

Η ΧΑΡΗ (άποφασιστικά). Φαρμακωμένη λοιπόν
και γώ από μία σάπια ψυχή; Το πιστεύεις; Πόσο
έξω έπεςες! Πόσο λίγο γνώρισες τή γυναίκα και
μάλιστα κείνηνε, που τις πόνι και τήν άγάπησες!
Φαρμακωμένη από μία σάπια ψυχή! Μά ξεχνάς;
πώς άντικρύ στη σάπια ψυχή, στυλώνεται περιήρανα
μια άλλη ψυχή μεγέλη, εύγενική, γιομάτη αλή-
θειε και άπόρρηση. Καί ή ψυχή αυτή με κερδίζει!..

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Για τέτιο μεγέλο άγώγγ είναι
ναφς άκόμα.

Η ΧΑΡΗ (στον ίδιο τόνο). Νόρις... 'Έγινε κι
δλας! Λες πώς κάτι πέθανε μέσα σου; Νά τό θάψεις
λοιπόν! Τι τάφήνεις άθαρο να μολύνει τόν άγέρκ;
Κάτι νοιώθω και γώ τώρα να γεννιέται μέσα μου
και τό πνίγω πρί γεννηθεί. Τόπνιζα κι δλας! 'Αν
είμουνα φαρμακωμένη από τή σάπια ψυχή, θαπέφτα
στό γόνατά σου, σ'α μου ζεμισταρεύτηκες τή με-

δλοι οι δικοί μας. Τότε μοναχά ή νίκη θένει και σίγουρη και γρήγορη. Ο «Νουμάς», που πρώτος ετύχησε να διαβάσει το φρεινό και βασιστόχατο άρθρο, δηλώνει πως το άσπαζεται από την πρώτη ίσια με τη τελευταία λέξη του και πως αυτό θάχει δώ κι όμπρός οδηγό του.

Αφού ό άρχηγός δίνει τέτια διαταγή, θυσιάζοντας πρώτος αυτός στον κοινό άγώνα κάθε προσωπική του αντίπαθεια, καθήκον έχουμε να τον ακολουθήσουμε όσοι θέλουμε να λεγόμαστε άληθινοί στρατιώτες της Ίδέας.

ΟΔΟΙ

το περιμένουμε πως θάθωοηεί ό κ. Γαβριηλίδης, και περισσότερο άπ' όλους μας κείνοι που τότε καταδιώξαν.

Και τώρα που τελειωσε πιά με τό καλό κι κυτή ή κωμωδία, δε μς λένε, παρακαλούμε, τί κερδίσανε; Μήπως ώφελήσανε τή Βασιλεία; Κολοκύθια! Μήτε τή Βασιλεία, μήτε τον έαυτό τους. Μονάχα που κουρελιάσανε, άκόμα μιά φορά, τή Δικαιοσύνη και δώσανε κουράγιο στον κάθε Γιάνναρο και στον κάθε Καρώνη να ξαναβάλουμε κάλλη για έθνομάρτυρες.

Άπ' όλη αυτή τή σαχλοφακάρια, να ποιό συμπέρασμα βγαίνει.

ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ

πί θεοκοιλάρα που θά τήν έχει ό μπάρμπα — Ντε, ληγάκινης για να κοιλοπονάει τόσοι και τόσοι συνδυασμούς! Και να βρισκεται τόσο καιρό τώρα στο μήνα του και να μη μπορεί ούτε μισό να γεννήσει!

Μά μήπως σκέφτηκε ίσια με σήμερα και τίποτε άλλο από συνδυασμούς; Όλη ή δράση του κ' όλη ή έξωτερική πολιτική του, στην έπιτυχία των συνδυασμών κρεμιέται. Άν τά καταφέρει καλά με τον συνδυασμό της Άττικής, πάει, τήνε πήραμε τή Μακεδονία. Άν μπορέσει κάτω στη Γορτυνία να μαζώσει στη στρούγγα του κείνους που όρέγεται, δική μας θάνε κ' ή Άλβανία. Άν πετύχει και τον Περαιώτικο συνδυασμό καταπώς τότε θέλει, σπολλάτη μας, βάλουμε χέρι και στην Πόλη.

Νά ή έθνική μας πολιτική, να κ' ή τύφλα στα μάτια μας.

γάλη άγάπη σου, και θά σου λέγα: «Τέτια άγάπη μεγάλη, άγνή, ούράνια, και γώ ή έρημ τήνε λαχταρούσα και τώρα που τήνε βρήκα άσε με να κουμπήσω πάνω της και να ξαποστάσω. Στρατοκόπος και γώ στην άτέλειωτη ρούγα της ψευτιάς, είδα τήν Άλήθεια και ξανάσανα. Άν σου φταιζα, συμπάθα με, παιδίσε με, ά θέλεις, μά μη με άποδιώχνεις. Σκιάβα, σκουπίδι της άγάπης σου γίνουμαι. Αυτά θά σου λέγα. Μά τώρα τό νοιώθω πως τά λόγια αυτά δέν είναι κείνα, τέληθινά, που αναβρύζουνε από τήν ψυχή μου! Τώρα ό,τι δε μου δίνεις, δε στο ζητώ, δε στο δικονεύω!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (ήσους). Πώς τ'όθελαν να είταν έτσι...

Η ΧΑΡΗ (άποφασιστικά). Έτσι είναι κι εδεν τ'όθελες.

(Σωπαίνουνε για λίγο. Η Χάρη μπαίνει σε μιά βραγιά και κόβει λουλούδια, όποια τήχουν μπροστά της, άπρόσεχτα. Ο Λάμπρος παίρνει τήν έφημερίδα, πιδναι κεί κάποιον ριγμένη, και κάθεται στο πάγκο, κόβοντάς τήνε λουρίδες, λουρίδες).

Η ΧΑΡΗ (που βγαίνει από τή βραγιά, με μάσο λουλούδια στα χέρια της). Φίλοι λοιπόν καθώς πρώτα;

Η «ΕΘΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ»

έγκαινιάζει σήμερα Κυριακή, στις πέντε τάπομεσήμερο, τά γραφεία της, όδός Άσκλησιού αριθ. 5, και τά έγκαινιάζει όχι μ' άγιασμούς και με πανηγυρικούς, αλλά με κάτι πρωτοτυπώτερο και ουσιαστικώτερο— με μιά γενική συνάθροιση των όπαδών της και με τήν πρώτη λογοδοσία που θά δώσει ή διοικητική έπιτροπή της για ό,τι κατάφερε ως σήμερα.

Βεβαιώτατα, δέν περιμένει κανένας θάματα μέσα σε δυό μίνες—γιατί τόσο άπάνου κάτου είναι ή ηλικία της Έταιρίας—μά και κείνο που κατάφερε ή Διοικητική Έπιτροπή της δέν είναι μικρό, ναύξήσει δηλ. καταπληχτικά τους όπαδούς της και να στερεώσει τήν Έταιρία.

Ο «Νουμάς» εύχεται όλόψυχα να πετύχει, όπως και θά πετύχει, πέρα για πέρα ό έθνικώτατος σκοπός της Έταιρίας, και φανερώνοντας κι αυτός ουσιαστικώτερα τή χαρά του για τή σημερινή σεμνή γιορτή δέχεται συντρομπτή του κάθε όπαδό της Έταιρίας με τρεις (3) μονάχα δραχμές τό χρόνο συντρομπή.

Στήν άπάντησή μας στο γράμμα του κ. Γραμματέα της, που τήνε δημοσιεύουμε στην πρώτη σελίδα, δηλώσαμε—και τό ξαναδηλώνουμε και δώ—πως ή Έταιρία ήμπορεί να χρησιμοποιήσει τό «Νουμά» για όργανό της, σ' ό,τι τότε χρειαστεί.

Ο ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ

ό τρισμακάριτος, ό περιπόθητος, ό σχολαστικοθρεμένος, ό δασκαλοπατημένος, ό λεβέντης, ό παληκάρης κτλ. κτλ. «Ταχυδρόμος» τής Πόλης δέν ήσυχάζει. Κάθε λίγο και λιγάκι θά τά βάλει με όσους άγωνίζονται για τή δημοτική γλώσσα. Πότε για τούτη τήν άφορμή, πότε για κείνη σε κάθε ψύλλου πήδημα!

Νά, τώρα τελευταία κλαίει και δέρνεται σε μιά σοβόρη και σοβαρώτατη μάλισια!) άναπόκρισή του από τήν Άθήνα, πως δέν έχουμε φιλολογία, πως πάει πιά στέρεψε τό Ρωμαίικο μυαλό, από τότε που άρχισε να έπικρατεί ή Ρωμαίικη γλώσσα!...

Ο Ψυχάρης και ό Πάλλης, ήμμαθείς! Τό Εθαγγέλιο μεταφρασμένο σε γλώσσα ταβέρνας! «Η Αλιόνα (μη λιγοθυμίσατε με τήν άστέια παραμόρφωση της Ίλιάδας!) μεταφρασμένη σε γλώσσα αην ούδ' ε συγγραφέας της είναι εις θέσιν να εξηγήσει! Τά ποιήματα του Παλαμά, έξωφρενικά! Ο Παλα-

μάς αυτοκτόνησε κυριολεκτικώς. Ο Καριαβίτασι νοσηλεύει τους άσθενείς στρατιώτες. Ο Μοσχόπουλος (ποιός να ναί πάλι ό Όμηρος αυτός;) έπέδωθε εν Βουκουρεστίω εις τήν πολιτικήν άρθρογραφίαν. Έγκαταλείφας του Άπόλλωνος τήν φόρμιγγα! Και για τά μέστα, κοιτάχτε πιά τον «Ταχυδρόμο» τής 7 του Γενναρίου.

Είναι να κλαίει κανένας με τή στραβομάρα μερικών ανθρώπων που μερμ μεσημέρι βγαίνουνε στους δρόμους με κλεφτοφάναρο για να μας πείσουνε και μς πως είναι μεσάνυχτα, αφού ή στραβομάρα τους δέν τους αφήνει να ιδούνε τον ήλιο.

Κ' ΕΝΑΣ

εύτυχισμένος βουλευτής που πέτυχε πριν άκόμα γίνου οι έλογές. Πάρτε τους «Καιρούς» να τό ιδείτε. Κάθε μέρα δημοσιεύει και από μιά δήλωση πολιτικών του φίλων που θά τότε ψηφίσουνε. Τ' όνομά του: Θεόδωρος Άποστολόπουλος και πατριδα του ή Κόρινθος. Τήν περασμένη Τετάρτη διαβάσαμε στους «Καιρούς» τήν δεκάτη όγδόη δήλωση των πολιτικών του φίλων με διακόσες τόσες ύπογραφές. Ίσι με σήμερα, Κυριακή, θάχει δημοσιευτεί ή είκοστή δευτέρα. Από διακόσες λοιπον ύπογραφές, άπάνω κάτου, ή κάθε μιά, μς κάνουν 200 Χ 21 = 4,200 ψηφοφόροι και δε θάχει περισσότερος από τότους ή έπαρχία του.

Νά λοιπόν κ' ένα κεινούριος τρόπος έκλογής δίχως κάλπες και σφικριδία.

ΦΙΛΟΝΟΜΑΖΑΡΟ ΒΑΣΜΑΣΙΣΤΙΚΟ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη

- Υπουργός Έσωτερικών ό κ. Θ. Π. Ντεληγιάννης
- Σκοτωμοί Άθήνα 2, Περαιός 1, Άστρος 1, Δειβαδιά 1.
- Λαβωμοί. Άθήνα 19, Περαιός 9. Στού Παλαμά 6. Στόν Έπαχτο 2, Μεγάρα 1, Βόνιτσα 1, Άταλάντη 1.
- Κλειμές. Άθήνα 12, Περαιός 10, Πόργος 1, Καλαμάτα 1.
- Βιασμοί. Καλαμάτα 1.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σοβαρά, ξαμολουθώντας τό κουρέλιασμα της φημερίδας). Καθώς πρώτα!

Η ΧΑΡΗ (με χαμόγελο). Κι όχι θυμούς και να σας βλέπουμε κάθε χόση φεγγαριού...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ταχτικός, ταχτικώτερος κι από τίν κ. Κοκορόπουλο!...

Η ΧΑΡΗ (κάθεται κι αυτή σε πάγκο, μακριά από τό Λάμπρο). Άλήθεια, δε μου λέτε, πιστεύετε στα θάματα;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (τήνε κοιτάζει με περιέργεια). Δηλαδή;

Η ΧΑΡΗ (μαδώντας νευρικά τά λουλούδια που κρατάει στα χέρια της). Δηλαδή, να, μπορεί να ήμακτοουργήσει ένας άνθρωπος, να κάνει κάτι τι μεγάλο, άναπάντεχο, νάλλάξει, να ποίμε, τό χαρτήρι του; Έγώ, να με καταλάβετε, μπορώ να γίνω κείνο που δέν είμαι;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Με τή σκέψη και με τή θέληση όλα κατορθώνονται...

Η ΧΑΡΗ (άφαιρεμένη, σε να μιλάει μοναχή της). Σκέψη και θέληση!... Νά τ'έχω άραγε τά δυό αυτά λιοντάρια μέσα μου; Κι όμως είναι ώρα να γαπάει κανείς και να γαπιέται!... Τότε μονάχα ζει... (Ο Λάμπρος δέν άπαντάει. Με άκουμπισμένο τό κεφάλι στο δεξί του χέρι, συλλοίζεται. Η Χάρη

σωπαίνει κι αυτή. Σε λίγο φτάνει τρέχοντας ό Κοσιής, λυγωμένος στα γέλια).

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Τρεχάτε! τρεχάτε! Να παθάνετε στα γέλια! Ο Άντρέας έρχεται μαζί με τήν κ. Μαυρή και με τρία άμύξια γιομάτα φίλους!... Αυτός κουβάλησε δώ όλο τό μνημόσυνο του Μελά!... (Βλέποντάς τους, έτσι, μελαχολικούς). Μά τί πάθατε; Αυτοί πουρχουνται από τό μνημόσυνο είναι όλο γέλια και τραγούδια και σε; εδω φινίσαστε σε να χετακι μνημόσυνο!... (Ο Λάμπρος δέν άπαντάει).

Η ΧΑΡΗ (με φωνή οργής). Κάτι πέθανε δώ και τό θάψαμε!... Θάψαμε τήν κίτρινη τρανταφυλική μου!...

Ο ΚΩΣΤΗΣ (γελώντας). Για σας! Καλά τό καταφέρατε! Ο Λάμπρος γκρίνιαζε πως τά κίτρινα τραντάφυλλα συμβολίζανε τό ζέμα!...

Η ΧΑΡΗ. Θάψαμε τό ζέμα!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σημειώνοντας τό κεφάλι του). Άλλοίμονο, και τήν Έλπίδα μαζί του!

Ο ΚΩΣΤΗΣ (γελαστά πάντα). Τότε καλά τό σκέφτηκε κι ό Άντρέας να κουβαλήσει τους φίλους του εδω, για να βρεθούνε και στο μνημόσυνό τους! Αυτοί έξερουν από μνημόσυνο, τους έχουν πάρει τον άγέρα πιά! (Τελειώνει ή Δείτηση πράξη) (άκολουθεί)